

M e s c d é l u t á n

Anyaföld

Anyaföld, imádlak, hisz egy vagyok veled,
Csak mint bármely fűszál; terméked, gyermeked.
Te oltasz a szívbe örömet, bánatot,
A test és a lélek erejét te adod.

Ha elsuhan rajtad a halálnak árnya,
Muló felhő — hiszen ezer virágszállba,
Ezer ember-szívben ismét újra ébred
Az örök, változó, halhatatlan élet.

Te adtad — éneket ajakamra csalva, —
Hogy szívem érzését kiönthessem dalba,
Hogy ami érzésből meg nem tér már benne,
Talán még más ember örömére lenne.

Annyi csak — ha van is — énekemben érdem,
Hogy a magyar szívet szeretem és értem;
Ugy nagy nyugalomban, akkor még csak hagyján,
Mint zugó viharban, zivatarok napján.

Már hogyné érteném? hiszen rokon vélem,
Már hogyné szeretném? hisz' napom itt élem,
E földön, melynek nincs párja e világon,
Melynek minden egyes kis porszemét áldom.

Drága jó anyaföld, de meg is van áldva,
Dusan, szépen terem virága, dudvája;
Ha dudva, hát dudva — az is nyilik zöldön,
Boldog az élete — ha ezen a földön.

Áldott jó anyaföld! bele-bele mélyed
Életem gyökere — onnan száll az élet
Ereimbe vissza — kivirágzik szépen,
Magányos szívemnek egy-egy énekében.

Érzem illatodnak reszkető páráját,
Ha tavaszi napon barázdákba szántják
Kebledet az ekék. — Erő száll belőle,
Erő, élet, illat a kék levegőbe.

Hogy kifakad rajtad hamvas szinezettel
Tavaszi üdességben a harmatos reggel,
Hűvösebb sugárral, esti csillagfénnel
— Mind az én életem, egyben a tiéd.

Hogyha visszahull rád, hideg őszi szélben,
Sárgult fák levele, aranyesőképen,
— Késő már, hogy nézzük a leszálló napot —
Fáradt gyermekedet mélyen elringatod.

Czóbel Minka.

A Felvidéken . . .

Három órakor reggel a szekér zörgése már talpon talált. Hamar felraktuk a holmit s nem telt bele tíz perc, már utban is voltunk. Az apró lovak ugyancsak szedték patáikat, mert bíró uram maga hajtott: ki akart tenni magáért.

A falu elmaradt.

Elterült szemünk előtt a smaragdzöld havasalji legelő, apró, zsindelyes csüreivel, hófehér birkanyájaival, rézcsatos tüszővel övezett, nagykalapos tót juhászaival. Feljebb komoran sötétlett a fenyves, a magasba pedig a gyalog-fenyő nyomult, jelezve a fatenyészítő övnek felső határát, mely felett már csak a gránitfalak és ormok meredeznek.

Elértük azt a pontot is, ahol a vizek elválnak. Dél-nyugatnak fut a Vág első erecskéje, keletnek a Poprád. A vizek e válpontja széles Magyarországon ritkítja páráját, mert valóban alig pár lépésnyi területen követhetjük a cseppek folyását, melyek közül az egyik a Fekete-tengerig, a másik az Északi-tengerig fog kalandozni!

Éppen mikor a felkelő nap első sugarai megaranyozták a Kriván süvegalaku, áthajló csucsat, elértük az ingoványokat; következett a hegymászás.

A vezető megrakta hátát az eleséggel, én megragadtam hűséges botomat s éppen indulófélben voltam, amikor Rakityán Péter, a jó zergevadász utolért s önkéntes vezetőmül kínálkozott. Jól megosztottuk a terhet s neki-vágtunk a köves hegyi utnak, be a fenyves komor birodalmába.

Friss erővel, egyenletes léptekkel haladtunk fölfelé; gondoskodtam a mérsékletről, mert gazdálkodni kell az erővel; ez a hegymászás első szabálya.

Minél magasabbra hágtunk, annál inkább törpültek a fenyvek: nem a magasba, hanem szélesre fejlődtek, ágaik megfeküdtek a földön, sudaraik már vesztek az egye-